

— No, hogy vagyunk Jozsinko?

Pupos Liskában egyszerre eláradt az elkeseredés s a tehetetlen méreg robbanó erővel tört ki belőle.

— Dögölj meg! — sziszegte feléje s elcsapta válláról a ránehezedő kart s gyors léptekkel tovább sietett.

Reggel még beállt a munkába. Csak a vasgolyót és a kaparóvasat vitte magával a kötéllel.

Ezen lógott a hentes kéményében. Fél papucsá alatta hevert s a másik abban a percben koppant le a kémény aljába, amikor három nap mulva kinyitották az ajtót és rátaláltak.

EGY HÓSI HALOTTRA

*Már zúgnak lenn a fák a völgy ölén, de ottan,
az égbe nyúlt hegyen, még egyre hó szítál,
a patak medre elhagyott, harkály se koppant,
— ott fenn tél van, mindig tél van, s a hó szítál.*

*... Ott fenn hanyatlott átlőtt fejjel rá a hóra
és hogy felkeljen, arra már nem volt remény.
Hópelyhek szálltak, mint pillék a lány bimbóra,
Szálltak kezére s megpihentek kék szemén ...*

*... Én kértem Istent, vesszen csak oda, ha gyáva,
S mikor elment, hogy bátran küzdjön, kértem én;
Az elmúló nyarak nem lopnak ősz hajába,
Csak hópelyhek pihennek megtört kék szemén ...*

*De bátor volt — mondják —, mint farkashad, ha éhes
és da iás, sötét hajú, kissé szikár.*

*Nő nem szorítja már fejét meleg kebléhez,
mert ott tél van, mindig tél van s a hó szítál ...*